

EL MAGAZÍN

Divendres, 20 d'agost de 2021

LECTURA

'Maig', el relat
de Pilar Subirana

PARAULES

Un recorregut
pels anglicismes

ECONOMIA

L'edat de jubilació,
un tema que preocupa

JUDITH COLELL

Al capdavant del cinema català

JOAN MILLARET



ENTREVISTA

JUDITH COLELL

“Hem de buscar la manera que puguem finançar aquest talent. I això és el que intentarem”



Conversem amb la cineasta i docent Judith Colell després de ser elegida el mes de juny passat presidenta de l'Acadèmia del Cinema Català, succeint Isona Passola. Nomenada vicepresidenta de l'Acadèmia del Cinema Espanyol el 2011 i membre de la junta directiva de l'Acadèmia del Cinema Català des del 2017, la directora catalana s'estrena en el nou càrrec enmig d'una situació molt delicada pel que fa a la indústria de l'audiovisual català.

Text: Joan Millaret

Fotografia: Joan Millaret i ACC

La realitzadora de films com *53 dies d'hivern* (2007) o *Elisa K.* (2010) respon a les nostres preguntes sobre la manera d'afrontar dèficits estructurals accentuats els darrers anys com el pobre finançament del nostre audiovisual, la pèrdua gradual de pes del cinema rodat en català, la minsa quota de pantalla del cinema català tot i la seva projecció internacional o l'èxode de talent català per treballar a Madrid.

Després que la seva candidatura s'imposés a la candidatura encapçalada per la també cineasta Neus Ballús, hi haurà col·laboració amb la candidatura derrotada?

La relació va ser molt, molt bona, des de l'inici, d'ençà que vam decidir presentar-nos les dues candidatures i, a més, teníem molts punts en comú. Un cop vam guanyar nosaltres, hem intentat ajuntar idees i, evidentment, espero que puguem col·laborar plegats perquè és una candidatura esplèndida. Per tant, espero que vinguin a treballar amb nosaltres, també.

Aquestes eleccions a l'Acadèmia van comptar amb una participació històrica. Quin motiu explicaria aquest fet tan singular?

Va haver-hi una participació molt espectacular, la qual cosa és molt bona. Jo penso que després de molts anys amb diferents juntes, que, de sobte, es presentessin dues candidatures, una cosa bastant insòlita també, va fer que la gent s'animés a participar-hi. I també perquè estem en un moment molt difícil i crec que tothom té ganes d'intentar arreglar-ho. I les dues candidatures oferien això: obertura de l'Acadèmia als acadèmics i acadèmiques, participació, horitzontalitat... I com que totes dues oferíem això, penso que això va animar molta gent a participar-hi. Però sí que hi havia aquesta il·lusió pel fet que s'obrí l'Acadèmia a la

gent que en forma part.

Arrossegava una llarga experiència prèvia en llocs de responsabilitat, per exemple, com a vicepresidenta de l'Acadèmia del Cinema Espanyol. Suposo que ha estat un element decisiu per presentar la seva candidatura.

Sí. La veritat és que els anys d'experiència com a vicepresidenta de l'Acadèmia del Cinema Espanyol i de secretària de la Junta anterior de l'Acadèmia del Cinema Català amb Isona Passola van ser un dels motius que em va impulsar a presentar-me. Realment, jo havia estat fent un màster de 10 anys de com funcionaven les acadèmies i vaig pensar, “Potser és el moment d'intentar posar-ho en pràctica.” I per això m'hi vaig presentar.

Ara que està al capdavant de l'Acadèmia del Cinema català, quines mesures immediates tenen previstes engegar la nova junta?

A mi m'ha fet molta il·lusió comprovar que els mitjans estaven molt pendents de nosaltres. Ara ha arribat el moment de posar-nos a treballar. La primera cosa que farem des de la junta serà muntar grups de treball, ja que el dia a dia se'ns menja a la junta. I, també, ampliar, començar a fer reunions tant amb institucions com amb totes les associacions. De fet, ja n'hem fet unes quantes. A més, també, començar a treballar en els Gaudí de l'any vinent. I, també, intentar ampliar el nombre de socis i sòcies. Com més serem, més força tindrem.

Un dels punts primordials del sector audiovisual català és el seu infrafinançament. Si ja han mantingut contactes amb la Conselleria, quines reclamacions els han traslladat per intentar resoldre-ho?

Algunes reunions ja les hem fet, d'altres les farem aviat. I sí, ho tenim previst. Hem d'anar tots plegats més que a demanar, a treure pit una miqueta del cinema que fem, de com de talentós és el cinema que fem, de com és present a tots els festivals internacionals. Evidentment, jo penso

que hem de treure pit d'això i crec que des de les institucions també en són conscients, d'això. Aleshores hem de buscar la forma que aquest talent el puguem finançar i que es pugui crear una cinematografia forta i variada i que faci tota mena de cinema. I això és el que intentarem.

Es posa de manifest una amarga paradoxa. Tenim un cinema multipremiat, però després tenim un percentatge de taquilla més aviat petit. Com es pot redreçar aquesta situació?

Bé. Aquí també hi entra molt el tema del finançament que dèiem. Com hem de competir, ja no només les pel·lícules catalanes sinó les europees en general, amb els monstres de les pel·lícules americanes. En aquest sentit, és complicat que l'espectador s'assabenti d'aquella pel·lícula que s'estrena. Sí que penso que potser estaria bé tenir la complicitat de la televisió. Perquè hi ha algunes cadenes privades que les seves pel·lícules fins i tot te les posen a les sopes. No dic potser que siguem tan agressius, però sí que penso que podem arribar a algun tipus d'acord per fer més promoció del nostre cinema.

Abans esmentava el Cicle Gaudí, una iniciativa d'èxit. Aquest seria un dels grans encerts de la Junta anterior presidida per Isona Passola, no?

Sí. El Cicle Gaudí va ser una cosa que va iniciar la Isona Passola. Pensi que el nombre d'espectadors al Cicle Gaudí ha estat fins i tot superior a la mitjana d'espectadors que ha tingut el cinema a les sales el darrer any. És més, l'hem de fer créixer més a altres poblacions, s'ha d'intentar fer-ho com a mitjà educatiu, que es pugui fer amb la gent més jove, un passi pels estudiants de Primària o Secundària. Que comencin a acostumar-se a veure un altre tipus de cinema i a veure cinema del seu país, que està molt bé. I així creem nous públics, que és un dels nostres objectius.

La darrera edició dels Premis Gaudí ha posat de manifest que hi ha hagut una reculada progressiva pel que fa a pel·lícules en català. Hi ha manera de revertir aquesta situació?

Això és un tema que ens preocupa moltíssim perquè fa 10 anys hi havia moltes pel·lícules rodades en català i amb pressupostos molt grans i ara cada any va reculant, això. Penso que des de la Generalitat ja se n'han adonat i hi estan posant remei i jo he vist molt bona predisposició per part de la Conselleria. No pot ser que el finançament hagi anat caient, sobretot de TV3, els darrers anys. Estic convençuda que molta gent hauria rodat en català si hagués tingut el finançament adequat des de Catalunya. I això ho volem potenciar perquè, evidentment, el cinema en català és una de les prioritats.

Suposo que el nou càrrec de presidenta de l'Acadèmia del Cinema Català repercutirà negativament en la seva feina com a directora de cinema, no?

Jo sempre ho dic. Treballo a la Universitat, soc directora del Grau de Comunicació Audiovisual a la Blanquerna, faig classes i m'entusiasma i m'encanta, i això és la meva feina. L'Acadèmia també m'entusiasma, tinc moltes ganes de fer coses juntament amb la meva junta i tenim molts projectes i no m'importa dedicar-hi moltes hores. I potser sí que em repercutirà una miqueta en la meva feina com a directora. Però ja n'era conscient, quan em vaig presentar.

El govern català va aprovar una taxa a les teleoperadores que va donar liquiditat al cinema català, però aquesta mesura va ser tombada pels tribunals espanyols. Hi ha previst reprendre aquesta mesura o aplicar-ne alguna de semblant?

Ha sigut un gran baló d'oxigen per a la indústria, però es va tombar. A mi m'agradaria que la posessin a tot l'Estat, ja no només a Catalunya, i que es busqués una via alternativa al finançament al nostre cinema, claríssim. També tinguem clara una cosa, el cinema ingressa molt més que la despesa que representa pel Ministeri o la Conselleria. No és només una catifa vermella i uns vestits. Això no és més que la punta de l'iceberg. És tota una indústria on hi treballen milers, desenes de milers de persones.

També ens trobem que Madrid fagocita molt el



Judith Colell amb la nova junta de l'Acadèmia del Cinema Català

“Ens preocupa moltíssim que fa deu anys hi havia moltes pel·lícules rodades en català i amb pressupostos grans i ara cada any va reculant”

talent català, no només a través de les televisions privades, sinó ara també amb les grans plataformes, no?

Totalment. És una llàstima que s'hagi perdut l'oportunitat de tenir una de les plataformes aquí. La veritat, això és un tema que ens preocupa moltíssim. No pot ser que el nostre talent se'n vagi a Madrid perquè hi ha més feina allà. Això és el que li deia al principi, que ens hem d'unir totes les associacions i treballar conjuntament amb la Conselleria, TV3 i tots els actors que puguin estar implicats en això i intentar tornar a tenir aquí una indústria forta.

És també sòcia fundadora i impulsora de CIMA (Asociación de Mujeres Cineastas y de Medios Audiovisuales). Què en pensa, del fet que el paper de la dona en la indústria audiovisual catalana sigui una mica minso?

A veure, en la indústria catalana i en la indústria del món! No és una mica minso, és miserable. Ja l'hi dic, directores, productores i guionistes, encara, però si entrem en altres especialitats com fotografia, so o música, és gairebé inexistent. I això és injust, ens estem perdent la mirada de la meitat de la població. Per primer cop una dona guanya la Pal-

ma d'Or de Canes i sembla que aquest any estem en un bon any, però si et poses a mirar els percentatges, continuen sent miserables. A mi m'agradaria que els percentatges s'acostessin més al cinquantà.

Abans esmentava que ja havien tingut contactes amb la Conselleria de Cultura i que havien notat una bona predisposició. Tenen bones sensacions del nou govern, doncs?

Jo en tinc una molt bona sensació, del nou govern. En l'entrevista que vam tenir amb la consellera em va semblar que tenien moltes ganes de fer coses, que remàvem cap al mateix costat. I espero que aquestes intencions es materialitzin i aconseguim millorar les coses en tots els sentits, no només en el finançament, sinó també en moltes altres coses: temes d'educació o la creació de l'Estatut de l'Artista. Ja s'està fent el cens de l'artista, una cosa molt reivindicada i molt necessària que millorarà molt la vida de la gent que es dedica al foment de la cultura.

Tenint en compte que la realització de pel·lícules s'ha vist aturada per culpa de la pandèmia, com es preveu la pròxima edició dels Premis Gaudí?

Pot ser un any complicat de producció i també d'estrena. Ha sigut un any molt difícil, tant de producció com d'exhibició, però jo crec que al setembre s'animarà tot. En un any de pandèmia, segurament sí que hi haurà una baixada de produccions, però hi ha hagut molt bones pel·lícules que aquest any ja s'han estrenat o pel·lícules que s'estrenen al setembre o octubre. Penso que hi haurà una bona collita tenint en compte de l'any d'on venim.

Vostè també podria ser part afectada, ja que té una pel·lícula pendent d'estrena, 15 horas, no?

Acabada ho està. Va estar al darrer Festival de Màlaga i va guanyar el Premi Signis. Però ja veurem... perquè ara les coses estan molt difícils per estrenar les pel·lícules. Hi ha un embut de pel·lícules per estrenar i les sales són les que són. Hi ha el que hi ha. Espero que sí, que la pugui estrenar per estar en aquesta edició dels Premis Gaudí.

OPINIÓ



**Roser Iborra
Plans**

L'estiu i la casa amb nom de fruita

A la casa amb nom de fruita redescobreixo el silenci, llargament oblidat, i m'adono que duia el cap ple de roncs de cotxes, de l'estrèpit de les màquines netejadores de carrers, de rentadores glopejant darrere els envans prims, de la bomba d'aigua d'una piscina massa propera.

El silenci no és buit. Està fet de brunzits gairebé inaudibles, de piuladissa d'ocells més a prop o més lluny, de la fina tremolor de l'aire, del vol silent d'una papallona que desplega, sense saber-ho, les ales del món.

M'agrada recordar com era la casa quan la vaig conèixer, tants anys enrere: ben bé una casa de pagès amb l'entrada ampla i la porta sempre oberta. Amb la padrina que filava la llana asseguda al pedrís i que cantava baixet cançons antigues, sense saber que potser era l'última filadora del país.

Recordo el galliner ben a prop de l'entrada: un clos sense ni un bri d'herba, només amb un tros de saüquer de soca torturada, picotejada al viu de l'escorça.

També la cort de les vaques, que exhala una escalfor de bramuls pausats; i les flors arran de paret, arran de pedra, tan ben agombolades i arrecerades contra el fred.

El menjador era sempre fresc i una mica fosc (tot i que la mestressa anava amunt i avall amb màniga curta, hivern i estiu) amb una taula llarga molt sovint parada i acollidora.

Darrere un envà hi havia la cuina, petita, amb pica de pedra i una finestra



Torno a la casa pel caminet brodat de flors: pastanagues bordes, altes i blanques amb un ullet negre ben bé al mig de la flor; la sorpresa vermella de dos gallarets tardans

alta. Darrere un altre envà, la llar de foc amb l'escó i el cistell ple de branquillons d'encendre.

M'agrada recordar-ho i compartir anècdotes amb la bona companyia, asseguts al porxo abans inexistent, mentre cau la tarda taronja a l'horitzó d'arbres i ens abraça la fresqueta creixent.

M'agrada la nit alta i plena d'estrelles que feia tant de temps que no havia vist: una teranyina de llum, garlandes de

meravella endins de la fosca, indicis de distàncies inimaginables.

M'agrada adormir-m'hi amb el so llunyà d'esquelles i de bramuls esmorteïts; amb un lladruc petit i la consciència del privilegi d'estar sota el sostre d'estrelles; de ser, com un arbre, com un ocell.

L'endemà, abans de la calor, m'acosto a la font de la Prada, tan propera: un petit oasi de verdor i aigua vora els camps segats, aspres de rostolls grocs. No hi ha res com l'aigua freda lliscant entre els dits, sempre igual i sempre diferent, com una clepsidra alhora efímera i permanent.

Torno a la casa pel caminet brodat de flors: pastanagues bordes, altes i blanques i amb un ullet negre ben bé al mig de la flor; la sorpresa vermella de dos gallarets tardans; les escabioses rosades, alguna amb el seu escarabat mudat, i les malves arran de terra, endiumenjades amb el ratlladet fi.

La casa, fresca i fosca amb els porticons tancats, m'acull amb una abraçada invisible: nova i antiga alhora, amb la mica d'olor de fum que els anys hi ha anat dipositant, com un record inesborrable.

Des de la finestra de la cuina veig la cotxa fumada aturada a les teules de la paret. Ben grisa, però de seguida s'envola i obre el ventall de foc de la cua. Vist i no vist.

El dia madura enllà de la finestra, camí del migdia blanc, com una poma de claror amb llavors de tarda, amb llavors de nit.



Carles Duarte

En nom d'Espanya

Si consultem a l'hemeroteca l'edició de *La Vanguardia*, que en aquell moment s'identificava a la capçalera com a *Diario al servicio de la democracia*, del dia 4 d'octubre de 1938, hi veurem que la portada estava presidida, sota l'epígraf "*Contra las fuerzas de invasión*", pel titular "*Continúa la porfiada lucha en la zona del Ebro*". Efectivament la Guerra Civil s'acostava a l'acabament i la Batalla de l'Ebre esdevenia una veritable carnisseria que precediria l'ofensiva final que duria a l'exili l'exèrcit, les institucions i una bona part de la intel·lectualitat republicana. Ja feia gairebé un any que el govern espanyol, davant del progrés de les forces colpistes, s'havia refugiat a Barcelona i el 30 de setembre les Corts de la República s'havien reunit al Monestir de Sant Cugat del Vallès, municipi que havia estat rebatejat, per laïcitzar-ne el nom, com a Pins del Vallès. Doncs bé, en aquella mateixa portada, a la part inferior esquerra, hi trobem un text que duu per títol

"*Apelación a los españoles en nombre de España*" i que, llegit amb ulls d'avui, ens produeix perplexitat. L'article, que no duu signatura i que transmet un missatge del president del govern espanyol, el fisiòleg canari Juan Negrín, acaba amb aquest paràgraf: "*Ahora, como nunca, hemos de estar atentos los españoles. Los de la banda leal y los de la banda dominada por los facciosos. Estamos hablando de los españoles españoles, salvando los errores, las pasiones, y aún los crímenes. Hay un momento en que España puede reclamar de todos el auxilio que su unidad, la subsistencia de su historia, su ser en la geografía y en los anales necesitan. Y con el fin de que todos estemos advertidos, el jefe del Gobierno ha creído conveniente decir lo que ha dicho*". Aquest missatge de Negrín, que recorda la frase del polític conservador José Calvo Sotelo pronunciada el 5 de desembre de 1935: "*España, antes roja que rota*", sorprèn si la situem en un moment tan crític del conflicte bèl·lic. Al llibre

recentment publicat *Diari de la guerra i Barcelona viscuda* de Manuel Reventós Bordoy, pare de Joan Reventós, dirigent socialista que va ser president del Parlament de Catalunya entre 1995 i 1999, hi podem llegir, amb relació a l'afirmació de Negrín: "És una mena d'amenaça als que no sentim la *españolidad* (visca el neologisme), en espècie als bascos i catalans, contra els que voldrien zones d'influència europea a Espanya. Contra aquests els espanyols d'una i altra banda s'uneixen per damunt de les idees, les aspiracions y *hasta los crímenes* (Visca!). FAI i Falange contra nosaltres". L'origen d'aquesta crida abrindada a la unitat entre els qui aleshores es combatien violentament a les trinxeres era, com ens explica Josep M. Muñoz, en una nota, el rumor que es proposava establir a Catalunya una zona neutral sota protecció francesa, que Negrín percebia com una amenaça a la unitat espanyola. Manuel Reventós se n'escandalitzava. I nosaltres també.

OPINIÓ



Josep Burgaya

DES DE FORA

Afganistan: el fracàs del pragmatisme

El que havia de ser la retirada militar ordenada d'aquest país s'ha acabat convertint en una derrota militar, política i humanitària inqualificable. Als ulls del món, els Estats Units i els seus aliats europeus han escenificat una fugida maldestra i patètica davant el triomf d'unes tropes que representen la versió més pedestre i medieval del fanatisme religiós. El simulacre de règim polític i d'administració que s'havia erigit a l'Afganistan durant l'ocupació s'ha desfet abans que els ocupants desallotgessin el país, essent la fugida del seu president amb uns furgons plens de bitllets la demostració de la solidesa i els valors morals del que s'havia construït. Un fracàs més a comptar entre les intervencions militars *salvadores* que els Estats Units i Europa han practicat pel món. Joe Biden culmina així la seva erràtica política exterior, afirmant que els Estats Units no tenen per què combatre en una guerra que els afganesos no pensen lliurar. Excuses de mal pagador. Les imatges brutals i caòtiques de l'aeroport de Kabul el perseguiran sempre més. L'americà mitjà no vol intervencions exteriors que li reporten soldats morts però, sobretot, el seu orgull no pot tolerar imatges d'humiliació patriòtica. Tot ha estat un càlcul polític on el futur de la població afganesa compta poc. I, a sobre, ha sortit molt malament.

I és que el tema dels talibans no es pot reduir a un problema dels afganesos. El seu origen va ser fomentat i induït pels Estats Units i els aliats europeus en

temps de Guerra Freda per inestabilitzar i combatre el règim comunista instal·lat el 1978 i que era sostingut per l'URSS. Les partides guerrilleres de mujahidins, que després es convertirien en talibans –literalment ‘estudiants de teologia’–, van ser abundantment finançades i armades pels Estats Units i els països àrabs en sintonia. Osama Bin Laden s'hi va formar i foguejar fins a fer-ne la seva base d'operacions contra Occident. Per a la Unió Soviètica va ser el seu Vietnam. Desgastada militarment en una guerra que no podia guanyar, va abandonar el país el 1989. La guerra civil es va allargar fins al 1996, quan els talibans, fent gala d'una ferocitat inusitada, es van imposar i van crear un emirat islàmic regit pel fonamentalisme religiós més estricte basat en la xaria, ofegant tota llibertat i vestigi de societat civil i fent recaure la pitjor opressió imaginable sobre les dones. Una demostració de com el recurs ocasional i interessat al factor religiós amb l'excusa de dominar el tauler de la Guerra Freda, havia generat un monstre incontrolable que, a més, es giraria contra el món occidental i donaria refugi al terrorisme islamista que va tenir la pitjor expressió en l'atemptat del setembre de 2001 al World Trade Center de Nova York.

La guerra contra el terrorisme i la pretensió per eliminar les bases d'Al-Qaeda han portat a una intervenció militar americana que ha durat 20 anys, durant els quals les nombroses accions de guerra no han aconseguit posar fi a

un islamisme radical molt organitzat i ben finançat des del món àrab i que compta, coses de la geopolítica, amb una certa simpatia per part de Rússia i de la Xina. Durant aquests anys es va crear un aparent sistema democràtic, el país es va liberalitzar en els seus costums i es va promoure la creació d'un exèrcit prou inoperant perquè col·lapsés abans que les tropes i personal estranger fos fora. Un país complex, d'ètnies diverses on els paixtuns hi són dominants, amb poderoses estructures tribals també de tajiks, hazars o uzbeks. Una orografia extraordinàriament difícil el fa incontrolable i abona la pràctica militar de la guerrilla, tal com ja havia comprovat l'imperi britànic a la primera meitat del segle XIX, resignant-se que fos un estat-tap que li permetés mantenir protegida la joia de la corona que era l'Índia. Ara, després d'haver-los usat i condicionat i que hagués emergit una societat laica, se'ls abandona en mans d'un exèrcit de mercenaris units sota la bandera del fanatisme religiós. Liquidació de les llibertats, opressió asfixiant i desaparició de qualsevol vestigi d'estat mínimament organitzat. Una vegada més, les principals víctimes de les seves dèries seran les dones, obligades ja d'entrada a desaparèixer de l'espai públic i a renunciar a qualsevol mena de visibilitat. Pels pragmàtics que dominen la política internacional, només uns efectes col·laterals amb els quals conviure. Immensa frustració davant d'un cinisme i una indignitat que són per plorar.



Susanna Barquin

DE ROSSEGONS

Generacions

En un article que té més de 30 anys, Luis Racionero va escriure que cada any naix una generació que, si no troba el seu fet catalitzador acaba en una quinta. En el mateix article apunta que s'observa una periodicitat significativa de 30 anys entre generacions amb signes d'identitat.

La generació del 68, que es va alçar per l'alliberament de les dones, dels negres i dels homosexuals, que va posar fi al positivisme lògic i al materialisme dialèctic, correspon, oh si, a la generació *boomer*, tan mal vista últimament tant pels més joves com per, qui ho diria, els mateixos *boomers*, que no volen ser-ho.

Deu ser qüestió de glamur, o de contextos, o de volum, perquè si algun catalitzador té la generació *boomer* és que és la més gran en nombre. A Espanya, els del 68 van arribar al poder als anys 80 del segle passat i van permetre que aparegués la primera generació més preparada de la història (així, amb solem-

nitat), l'anomenada X, que, diuen, és adaptativa i versàtil; tot i que altres no destrien entre X i *boomers*.

Els *millennials*, fills dels *boomers* i dels X, han nascut, segons el Pew Research, entre 1981 i 1996. Han crescut entre crisis econòmiques i auge tecnològic, amb valors socials que marquen les prioritats: ecologisme, igualtat, diversitat, solidaritat, hàbits saludables. Però també amb frustracions i baixa autoestima, amb inclinació per establir relacions poc profundes i sovint a través de xarxes socials. Estan oberts a desplaçar-se per treballar, cerquen treballs per l'ambient laboral i les condicions de conciliació amb la vida personal i, sobretot, han començat a menysprear els *boomers*, que representen la causa de tots els mals mundials i particulars. No hauria de sorprendre, ja ho he dit: els *boomers* són els pares i les mares.

La Gen Z, posterior als *millennials*, naix com aquell que diu amb un telèfon

intel·ligent sota el braç, i veurem com evolucionen.

En tot cas, totes aquestes tipologies de persones, més altres, perquè no som tan compactes, més la generació silenciosa –els pares dels *boomers*– componen la nostra societat. La pregunta sobre si l'actual canvi de paradigma (també amb solemnitat) ha de ser liderat per la generació X o pels *millennials* comença a escampar-se per les planes digitals.

A tall de contribució, i per atiar el foc, diré que si hi ha una cosa *boomer* total és designar una generació com a líder social. És el que es va iniciar el 68, quan els *boomers* van desbancar la generació anterior i s'hi van posar ells. Potser si deixem d'afartar líders i comencem a treballar en xarxa (que no necessàriament *on line*), a incorporar matisos d'edat, de gènere, d'orientació, de valors diferents, en lideratges compartits, podrem fer alguna cosa diferent, i llavors, potser, els resultats seran millors.

LLIBRES

CRÍTICA LITERÀRIA

Joan Cuscó i Clarasó

Democràcia i educació

Un dels pilars de qualsevol sistema democràtic és l'educació. L'altre és la justícia. La llibertat, la responsabilitat i la pluralitat depenen del bon funcionament d'ambdós. El llibre que ara ens ocupa tracta del primer a partir de les diverses lleis educatives que s'han fet des de la mort de Franco.

Navarra, en un llibre que va creixent en intensitat i que a banda de ser crític també fa propostes en positiu, fa un repàs de les diferents lleis educatives, dels seus pressupòsits, dels seus efectes i dels seus problemes. Ho fa des del malestar d'algú que creu en l'educació, que hi treballa al peu del canó i posant al descobert els jocs de paraules que sovint fan incomprensible allò que realment passa (i que volen evitar i menysprear qualsevol intent de crítica), per exemple quan diu: *“Y a toda esta rutina, y a toda esta improvisación y privatización, a toda esta operación de compraventa de datos de nuestros menores, la llamamos innovación.”*

Fa unes dècades, Viktor Frankl va dir que el gran problema del psicoanàlisi era el “pan-determinisme”: buidar

l'ésser humà de la llibertat i de la possibilitat de revoltar-se davant allò i aquells que l'envolten. El cert és, però, que ha triomfat el freudisme, que és una psiquiatria que ens fa dependents i addictes. I penso que aquesta és la clau per comprendre l'estocada final amb què Navarra clou el llibre per provocar la reflexió després del rigorós recorregut per les diverses lleis educatives: *“Un mundo programado precisamente a través de una escuela para la ignorancia que ha decidido dejar de enseñar para dedicarse al diseño del ser del futuro: tan dócil como previsible, tan feliz como encerrado en sí mismo, que ha de encajar a la perfección en nuestras estratificaciones y previsiones y clasificaciones socioeconómicas y psicologistas.”*

Navarra també tracta altres problemes: que el 52% del professorat diu que no domina el temari, que els alumnes no tenen comprensió lectora, la desinversió en educació, les fal·làcies que s'utilitzen per fer veure que som més moderns que ningú...

Com diu Jordi Sales, cal deixar de pensar en allò que podem fer a través de l'escola i veure allò que a l'escola li cal fer: que el cor de l'escola no són les sales de reunions sinó les aules i que hem d'evitar la tendència a omplir l'escola d'ocupacions buides en densitat i poc aptes per vehicular res de seriosos.

PROHIBIDO APRENDER

Autor: Andreu Navarra

Editorial: Anagrama

Lloc i any d'edició: Barcelona, 2021

Nombre de pàgines: 105



Pere Martí i Bertran

Crear i jugar amb les paraules

Miquel DescLOT (Barcelona, 1952) des del 2006 no ens havia ofert cap poemari propi. Ara ho fa amb un de títol clarament foixià i de la mà del premi Carles Riba (2020). El recull, variat i eclèctic (no és estrany ja que inclou poemes escrits entre 1983 i 2020), és una mostra contundent del domini de la llengua, la retòrica i la tradició literària i cultural, tant nacional com europea, d'en DescLOT. El formen una cinquantena de poesies (43 amb títol propi) que, en paraules del mateix poeta, “han sorgit en moments diversos dels meus anys, amb humors prou variats, i al capdavant les ha unides la contenció dels catorze versos” (pàg. 63). Catorze versos que ens permeten parlar de sonets, per molt que no estiguin separats en les quatre estrofes tradicionals, tot i que molts ho estan per les combinacions de la rima.

La varietat i l'eclecticisme que he apuntat, els trobem tant en els aspectes retòrics com en els continguts. Pel que fa a la retòrica, tant la mètrica (versos d'art menor i major, tot i que hi predominen els decasíl·labs) com la rima (amb predomini dels versos blancs) són variades; i els recursos literaris i lingüístics, també, i molts van lligats al joc. Hi usa al·literacions (a “Pirinenca” –pàg. 34– podem dir que recorren tot el poema, construït a base

de topònims pallaresos), anàfores (algunes d'espectaculars, com les de “Nosaltres” –pàg. 27– o “Hort de Motxo, a Elx” –pàg. 32–), perífrasis, paral·lelismes, metàfores, comparacions... Fins i tot juga amb la rima de mots sencers en poemes com “Favàritx” (pàg. 30) i “Sense retop” (pàg. 51).

Els continguts potser encara són més diversos: hi trobem poemes d'amor i de desamor; poemes dedicats o inspirats en altres poetes, artistes o membres de la seva família; poemes patriòtics o de compromís com els dedicats als presos i exiliats polítics (pàg. 49-50) o a la Plataforma per la Llengua (pàg. 54-55); poemes filosòfics, com el magnífic

“Goethe patina sobre l'Illm, a Weimar” (pàg. 21); poemes amb tocs d'humor, de vegades d'ironia i de paròdia i tot, com ara “Amor de lluny” (pàg. 52) o “Poema experimental” (pàg. 53); poemes, gosaria dir, molt ecologistes, en què els arbres, les plantes, les flors, el paisatge i la natura en general hi tenen un gran pes, com en el ja esmentat “Sense retop”, que es tanca amb dos tercets que són una declaració d'amor a la natura. Uns poemes per assaborir i gaudir de tot el que amaguen.

DESPERTAR-ME QUAN NO DORMO

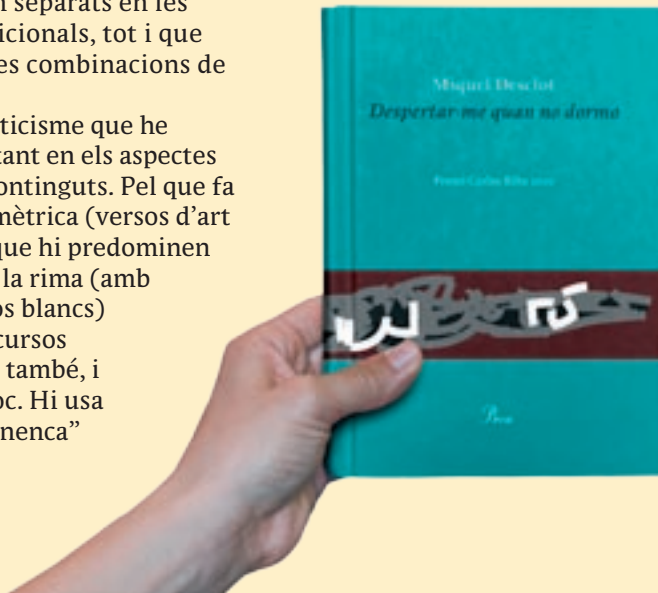
Autor: Miquel DescLOT

Editorial: Proa

Col·lecció: 'Óssa Menor', 375

Any d'edició: Barcelona, 2020

Nombre de pàgines: 67

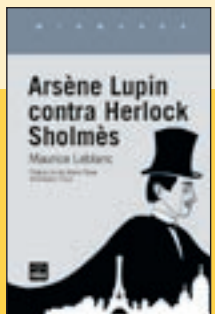


NOVETATS EDITORIALS



'Armance'
Stendhal
Ed. Adesiara

Per primera vegada, ens arriba la traducció en català (de la mà de Lúdia Anoll) d'una novel·la poc coneguda dins de l'obra de Stendhal. El seu protagonista és Octave de Malibert, un jove de l'antiga noblesa de França, cultivat i intel·ligent però poc preocupat per la posició social i la riquesa, que obrirà el seu cor a Armance de Zohiloff.



'Arsène Lupin contra Sherlock Holmes'
M. Leblanc / Ed. de 1984

La novel·la negra es posa bé, com a lectura d'estiu. Aquí tenim un relat sobre la rivalitat de dos grans noms: Arsène Lupin, el *lladre nacional* francès, que el seu creador Maurice Leblanc enfronta aquí amb el detectiu anglès Sherlock Holmes. Un *charmant* contra un flegmàtic, dos símbols de dues cultures posant en joc tota la seva agudesia.



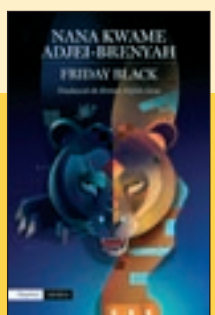
'Independència i progrés'
Marc Sanjaume / Saldonar

El mes de maig passat, l'Scottish National Party (SNP) obtenia la seva quarta victòria en unes eleccions generals. Quines raons expliquen l'hegemonia d'aquesta formació, que a Escòcia s'ha imposat als tradicionals partits de matriu anglesa? Aquest llibre fa un repàs a l'evolució de l'SNP des que es va fundar, als anys 30 del segle passat.



'L'arbre dels dissenys'
Katherine Applegate
Pagès Ed.

En Roig és un roure amb molts anells d'edat. És l'*arbre dels dissenys* del barri: la gent escriu dissenys en trossos de roba i els lliga a les seves branques. Fins que una nova família arriba al barri. No tothom els rep amb els braços oberts, i l'experiència d'en Roig com a arbre dels dissenys és més important que mai. Un relat sobre l'amistat per a lectors de més de 10 anys.



'Friday Black'
Nana Kwame Adjei-Brenyah
Empúries

Aquesta novel·la arriba amb l'aval del premi PEN/Jean Stein i ens permet descobrir un dels autors nord-americans més innovadors del moment. La fabulació de Nana Kwame Adjei-Brenyah se situa en un món lleugerament distòpic però apunta cap al present: a la banalització del racisme, al menysteniment de les emocions...

GEOGRAFIA LITERÀRIA



Llorenç Soldevila

Església de Samalús

“Evoquem l'escenari del poeta.

Entrant a La Garriga, venint de Barcelona, abans d'arribar a la plaça de la vila, a mà dreta, llegireu un rètol:

— Llinàs.

Enfileu el carrer que puja fins a desembocar a una carretera que, a uns 3 quilòmetres, us deixarà a Samalús.

Quantes vegades havíem fet aquest trajecte, a peu o en cotxe, ell i jo, o jo i d'altres.

Samalús! Quin nom més eufònic! Un poblet escotorit, enfilat en un tossal: un manat de cases arrapades a un rústec campanar. Passant de llarg, no gaire més lluny, en un revolt de carretera, a mà esquerra, prendreu un camí veïnal, que s'obre pas entre el petit edifici de les Escoles Nacionals i l'antiga masia de «Cal Mestre», que la família Torres-Larruga, actual propietària, ha anat embellint i transformant, i ran de la qual hi ha l'ermita de Santa Eugènia, i sorprendreu la caseta «Can Cuní», sota dos turons, com entre dos pits maternals. Allí sojornava l'Ermità de Samalús. ”

Camil Geis

AUTOR
Camil Geis
(1902-1986)

OBRA
'L'ermità de Samalús'
Impremta Altés, 1971

INDRET
Església de Sant Andreu

MUNICIPI
Cànoves i Samalús
COMARCA
Vallès Oriental

Ramon Garriga (Vic, 1876 - Samalús, 1968) va ser ordenat sacerdot el 1901. El 1915, després de passar per la parròquia de Cerdanyola del Vallès, va decidir retirar-se a Samalús. Des de llavors va ser conegut com l'Ermità de Samalús. Vivia en una casa prop de la parròquia, el mas Cuní, per on van passar al llarg dels anys amics poetes que amb els seus textos han fixat el record del personatge, el seu tarannà ben peculiar. Els podem llegir per l'entorn de l'església romànica documentada al segle XI, que conserva íntegrament l'absis primitiu.



AMADALVAREZ (WIKIMEDIA COMMONS)

5è CONCURS NARRATIVA CURTA LA GRALLA

MAIG

Pilar Subirana Bertran Vic

Il·lustracions: Maria Peix

Aquest matí les noies han dit: “És u de maig, i mira Ció, nosaltres treballem.” Jo me’n ric, com si a pagès no es treballés cada dia i les festes de guardar també. Potser es pensen que per les festes la gent i el bestiar no menja ni embruta.

Maig.

Sant Isidre em ve a la memòria, com corriem apressant els pares perquè acabessin de munyir les vaques i de donar menjar els porcs. Tota la tarda havíem trastejat branques, troncs i fustes per fer créixer la pila de la foguera.

–Mare, au, val, que en Pepet i la Gràcia de la Rovira ja han encès el foc, i els del Casal, i els de la Coromina, i a la Casanova i al Puig.– Tot el veral se saludava en aquest vespre de llum.

El pare, parsimoniós, amb unes forquetes a la mà, esperava que tots els focs restessin encesos. Llavors cargolava un diari per fer-ne una teia, l’encenia amb un misto de cera. Ja ens havíem preocupat de posar diaris i cartrons al fons deixant esclètxes perquè fes una bona xemeneia i el foc abrandés amb força.

El pare, la mare, el mosso i nosaltres quatre miràvem il·lusionats el foc. Les flames dibuixaven ombres de llum en els nostres rostres, tot era màgic, religiós... El pare havia comprat quatre o cinc coets per fer la festa més sorollosa i desvetllar el sant, si és que aquella nit podia dormir al cel. El Quisso anava despistat, no acostumava a veure xerinola després de tancar la porta de la quadra de les vaques en acabar de munyir.

La xera continuava cremant, les flamarades més altes i poderoses que nosaltres, sense perill, amigues, només escalf, força, transformació, tot es retorçava. Les argelagues espetegaven, la brancada saltironava, les fustes velles ennegrien, lluny de la pallissa, lluny del paller, lluny del bestiar.

Sí! El sant protegiria la collita perquè el nostre foc era molt abundant, li costava minvar, quan ho feia ens hi acostàvem amb una branca de boix a la mà i escombràvem les brases més atrevides per fer-les tornar al cercle.

Teníem la certesa que les espurnes dels focs veïns eren estrelles que aquella nit baixaven per protegir els camps i il·luminar un cel de pessebre.

El vespre del 14 de maig era la primera foguera, després caldria esperar el juny per encendre les altres.

Maig.

Per què es van acabar les fogueres a pagès? Totes! Sant Isidre, Sant Joan i Sant Pere. Ah, sí! Els de la Generalitat les varen prohibir pel perill d’incendis. Des de quan un pagès no sap fer foc? El pare mai hauria encès un foc en un marge o rostoll, ni a prop del llenyer, ni a prop de la palla, ni del bosc, ni dels camps espigats un dia de vent.

A mi em sembla que es van acabar quan el page-sos ja no anaven amb la rella a llaurar els camps. Havien arribat els tractors, aquelles bèsties més poderoses que el ruc i la mula.

A vegades, el diumenge quan anava a missa i mirava la imatge de sant Isidre a la nau de l’es-querra em semblava que potser s’hauria d’haver comprat un tractor, però és clar, els sants són sants perquè són pobres i tothom deia que el pare era un pagès potent perquè tenia un Massey Ferguson de tercera mà. Quan mirava a la dreta hi havia

Sant Antoni del Porquet, també li podíem dedicar un foc, perquè a casa també n’hi havia, de porcs, i ben bé que s’havien de protegir: de les pestes, dels esgarriaments, que al menar la truja amb una vegada n’hi hagués prou, que no fes pocs garrins, o que si calia, volgués els de l’altra truja que n’havia parit més que no pas metes tenia. Llavors calia barrejar ben bé les olors o pudors perquè se’ls afil·lés.

Es va acabar fer foc per Sant Isidre perquè als camps ja no els calia cap protecció, les llavors que venien ara, el noi deia que estaven assegurades, naixeria un bon blat, això sí, d’aquestes no se’n podia guardar la mena, calia comprar-les cada any i és clar, el sant ja no hi entenia, segur que no podia protegir la collita perquè no sabia què volia dir *híbrid*.

I què hi podia fer un sant senzill, com un pagès que estima la terra, amb l’arribada dels tractors amb sostre o cabina? Res, els tractors tot ho regiraven amb pressa: traginaven, estripaven, llauraven, aplanaven, arrancaven patates fins i tot sembraven. Ja ho hi havia lloc pel Sidro que solcava la terra mirant el cel perquè regués a temps.

Tot ha anat de pressa, el temps s’esmuny i jo també em fonc. Aquesta humitat se’m fica als ossos i ja no puc tragar galledes carregades de pinso com un escarràs.

No hi ha fotos, només records, si fos ara, el noi ja hauria fet entrar la imatge del ball de les flames al mòbil.

Què fa la canalla tot el dia mirant i jugant amb allò que en diuen *tablet*? Així no aprendran pas a mirar el cel, sempre amb el cap cot.

Ara no sé si dormo o estic desperta. Hi ha silenci al passadís.

Maig,

Temps d’anar a mercat a Vic a comprar el planter d’albergínies, carbassons, pebrots i els cogombres que ens havia fet descobrir aquell mosso cordovès que en dia *pepinos* i jo trobava que eren com carbassons amargants que es menjaven crus.

Ció, deia: “*Si viera usted las cruces de mayo de Córdoba que contenta se pondria. Aquello sí son flores y devoción.*” És ben bé que cada terra estima lo seu.

De tomaqueres, la mare ja n’havia fet germinar en aquella caixa de fusta que al matí treia al sol i el vespre entrava a recer. Se’n comprarien unes quantes per millorar la raça. Mai se sabia del cert si les llavors de la tomaca més carnosos de l’estiu passat, eixugades al sol, sobre el full de diari, sortirien prou fortes. De tomaques en necessitàvem moltes per passar l’hivern, calia fer conserva: escaldar-les, aixafar-les, posar-les dins de les ampolles de xampany, amb aquelles pólvores blanques de cal adroguer, perquè no fermentessin, ja havíem comprat taps de suro nous, només calia fer-les bullir al bany maria.

Maig.

A l’hort, les faves i pèsols ja feien un bon goig, les faves ens les menjaríem aviat amb tavella, només esquenades una mica, després en gra i quan ja haguessin granat massa les batriem per donar-les a l’ase. Els pèsols, més endavant, la mare ens els faria estavellar passant-hi els dits perquè no hi quedés cap pesolet i no s’averganyés. La por dels meus dits

era tro-bar-hi un cuc blanc rosegant un gra. Llavors jo llençava tota la tavella sencera sense apro-fitar els grans veïns, d’amagat, perquè la mare no ho veiés. Les tavelles buides s’aprofitarien per donar-les a la truja o a l’aviram.

Soc al llit, la bufeta m’està avisant. Tranquil·la, ara al vespre no et donen pas llet, no t’hauràs pas d’aixecar. Quina misèria sento a l’estómac, la freixura se m’encongeix, només seran quatre gotes.

Maig.

Però si és el mes de Maria! Floriran les roses i les violes, els geranis es faran esperar, prepararem l’altar amb les caixes de sabates buides, fent escaleta, tapades amb el drap blanc de puntes, quin goig! La Mare de Déu a dalt de tot i un got a banda i banda amb les flors que colliré cada dia.

Avui només he collit pixallits, farigola i alguna cu-cut, perquè les flors de les violes són molt grans i tombarien els vasos, a veure si demà trobo sabates del nen Jesús i botonets grocs, potser trobaré la flor del centaure, tota lilosa, millor posar-la a l’altar que no pas collir-la per fer aigua feta per fer venir gana, uix!, que amarga! També m’agrada trobar gossets i clavells de pastor que diuen que es poden





menjar,
jo me'ls
poso a la
boca i imagino
que tenen gust de
pa d'àngel.

Collint violetes
i algun gessamí
cantava amoretes
diumenge al matí.

Maig.

El dia és llarg, els del govern
canvien l'hora al seu gust i el bestiar
no mira ni sent el rellotge. Això de
viure a les hores que et manen no treu
cap enloc, només per allargar el jornal
al camp i anar de tard a munyir. Els homes
treballen més hores i jo he d'escalfar el sopar
més d'una vegada.
Les noies et fan anar a dormir a les 9 com les

gallines, encara clareja i les nits són
llargues i tristes, ara resaré. Tinc
un candiment! La bufeta es va car-
regant. A casa, m'emportava unes
galetes maria a la tauleta i un got
de llet, per si em venia defalli-
ment a la nit, però aquí no es pot
tenir menjar a l'habitació, no et
pots treure el ventre de pena.
Les noies diuen que a l'hora
dels àpats ja podem menjar
de tot el que vulguem. El noi
em porta xocolata de la bona,
però, que vols que et digui,
no m'agrada menjar xocolata
d'amagatots com quan era
petita i descobríem els dife-
rents amagatalls de la mare.
Encara la sento: –Mecatxum la
canalla ja se l'han tornat a aca-
bar!–. A ella també li agradava
molt, però se'n sabia estar, tot
era per als altres.

Maig,

Els arbres ja treuen els brots
nous, els camps d'un verd llam-
pant, el blat i l'ordi ja espiguen, que
no vingui cap pedregada i no els tom-
bi que després no maduren tant bé i la
palla de sota fosqueja.

Venim amb alegria
puix sou nostre patró.
Protegiu la pagesia
sant Isidre Llaurador.

Maig,

És el meu primer maig aquí. A casa em varen dir:
–Mare sou forta i clara de cap, però com que gaire-
bé no camineu, us portarem a la residència i així no
haureu de fer res, ara toca que us cuidin, ja ens heu
cuidat prou vós. Jo vaig callar, tal com em va ense-
nyar la mare, les dones hem de callar, tampoc els
vull donar feina si no puc ajudar en res. Enyoro els
batecs de cada hora de casa.

La padrina deia: “A caldera vella o bony o forat.”
Ara, com que no hi ha ni perols ni calderes diuen
que els vells som com els cotxes, o forat a la carros-
seria o pana al motor.

Reso o dormo? Estic desperta. L'aixeta ja no pot
més. Aquestes noies m'han deixat ben equipada per
passar la nit, però jo no vull deixar anar el pixum
a sobre, què s'han pensat? Que s'esgorrin elles,
havent arreglat el jaç ja estan tranquil·les.

Em moc, estiro el braç, no hi arribo...

Clic!

Què coi, punyeta..! On són els caminadors?

Col·laboren:

La Gralla



INSTITUCIÓ PUIG - PORRET
FUNDACIÓ PRIVADA CATALANA

En la propera edició: Núria Soto Salvador de Llinars del Vallès

Mariadell Soto

LLENGUA

EL 9 ETS I UTS

186



LÈXIC

Recorregut pels anglicismes (I)

Els contactes entre llengües no són una novetat del nostre temps, sempre n'hi ha hagut. El català, llengua romànica –que vol dir que deriva del llatí–, ha rebut diverses influències, sobretot del castellà, de l'occità, de l'àrab i del francès. En els darrers cent vint anys també hi podríem incloure l'anglès, que ens ha aportat moltes paraules que ens eren necessàries perquè simplement no existien en la nostra llengua.

L'anglès, de fa decennis, és la *lingua franca* amb què bona part de la gent més diversa del món es relaciona quan no comparteixen una mateixa llengua. També és parlada en els països més rics i innovadors del món, on es crea

coneixement i nous artefactes o enginys. És per això que bona part dels *xenismes* (paraules que venen d'altres llengües) que ens arriben al català venen de l'anglès.

D'anglicismes, en tenim de tota mena i de diverses èpoques, penseu en *rail* o *raïl*, *tren* o *futbol*, *handbol*, *golf* (l'esport), *córner*, *tram* o *tramvia* (que és un calc de *tramway*), etc. Són mots que han estat adaptats a la fonètica i de vegades a l'ortografia catalana. En parlarem en els pròxims números d'aquesta secció, que tractaran els temes següents: la música i la moda, l'esport, la indústria i la tècnica, i les noves tecnologies.

Us animem a seguir aquesta secció i us convidem a fer-nos arribar consultes i comentaris a través de vic.ass@cpnl.cat

Oficines i serveis:
granollers@cpnl.cat
ripolles@cpnl.cat
vic@cpnl.cat

www.cpnl.cat/xarxa/cnlosona/

EDUCACIÓ

Montse Corderas Espona. Comunicació i Formació

Consells per aprendre anglès a l'estiu

L'estiu és època de diversió, desconneció, relax... però també és quan tenim l'oportunitat de poder fer aquelles coses que al llarg de l'any deixem pendents per manca de temps. És el cas d'aprendre anglès. Ja sigui perquè no ens hi hem pogut posar durant l'any o bé per no perdre el fil de les classes realitzades durant el curs, és molt interessant aprofitar les vacances per seguir aprenent.

Per exemple, les pel·lícules o sèries són una bona manera d'estar en contacte amb l'idioma, ja que els diàlegs són fàcils d'entendre i sovint van acompanyats d'imatges molt descriptives que faciliten la comprensió global. Una altra idea és escoltar música en anglès mentre anem en cotxe, en tren, o fem esport ja que ens permetrà assimilar millor la sintaxi i enriquir el vocabulari, ja que les lletres de les cançons normalment es componen amb expressions quotidianes i informals que no necessàriament aprenem quan ens ensenyen una llengua formalment.

Si volem divertir-nos aprenent, també podem fer-ho a través de jocs de taula (Memory, Pictionary, Scrabble, Trivial, Monopoly, Clue...) o videojocs en anglès. Avui dia, a nivell online hi ha infinitat d'opcions i aplicacions amb aquesta finalitat. Pels amants de la lectura, tenir l'hàbit de llegir en anglès ajudarà molt tant a nivell de vocabulari com de gramàtica. També hi ha contes infantils que s'adapten al nivell d'anglès

adequat per a cada edat.

Per altra banda, un recurs fàcil i totalment gratuït és fer una llista de 3 a 7 paraules noves que vulguem aprendre en anglès en un post-it i enganxar-lo a un lloc visible per on passem sovint (a la nevera, al despatx, a l'entrada, a la tauleta de nit...) i mirar-lo cada dia. Un cop les tinguem apreses, renovem el llistat. En funció de la nostra capacitat i ritme d'aprenentatge podem afegir més o menys paraules i fer-ho cada dia o cada setmana. És millor aprendre tres paraules –o estructures gramaticals o expressions– al dia i insistir-hi fins que ens quedin gravades, que intentar abastar una llista llarguíssima de vocabulari.

En definitiva, envoltar-nos d'estímul en anglès és el més efectiu per integrar l'idioma en el nostre dia a dia.



OKAN AKGÜL

ECONOMIA

Tecnonews / AMIC

EL RETARD DE LA JUBILACIÓ

La crisi de la Covid-19 ha generat sens dubte efectes transversals en l'economia espanyola que han afectat tant les companyies (durant els primers mesos de la pandèmia es van destruir gairebé 100.000 empreses) com als professionals.

La inestabilitat laboral derivada del coronavirus va provocar que, l'any passat, les inquietuds bàsiques de la població activa amb relació a l'ocupació estiguessin liderades per les següents preocupacions: el tancament d'empreses (69%), l'existència de salaris i llocs no d'acord amb l'experiència i la formació (66%) i la possibilitat de la pèrdua d'ocupació (61%). En aquest sentit, la inversió que ha hagut de fer el govern en l'àmbit laboral per fer front a la pandèmia (mesures de protecció de l'ocupació com els ERTO, ajudes a autònoms...), ha suposat un elevat cost per a les administracions, fet que ha provocat que les pensions tornin a posar-se en el punt de mira. Així, a l'inici de l'any, es va prendre la decisió d'allargar l'edat de jubilació, amb la idea d'ampliar-la fins als 67 anys al 2027.

Aquesta mesura ha tingut una important afectació sobre les preocupacions dels treballadors espanyols. I és que, precisament, amb l'avanç de la pandèmia i el començament de la recuperació, les preocupacions entorn del treball han canviat significativament, i avui el tema de l'edat de jubilació és el que més preocupa entre els treballadors: gairebé el 60% de la població activa (13.716.000 treballadors) afirma estar preocupat per la possibilitat d'haver de treballar fins als 67 anys, segons dades del III Baròmetre InfoJobs sobre Preocupacions dels Espanyols amb relació a l'Ocupació.

En paraules de Mónica Pérez, directora de Comunicació i Estudis d'InfoJobs: "La mesura d'augmentar l'edat de jubilació fins als 67 anys resulta necessària si tenim en compte el canvi demogràfic que està patint Espanya, però ha de guiar-se per un patró equilibrat que atengui les diferències que existeixen entre les característiques d'uns sectors i altres, així com les exigències físiques i mentals que demanden als seus professionals". Pérez afegeix: "No obstant això, per donar solució a aquest problema, és important sobretot aplicar altres mesures prioritàries com accelerar l'entrada dels joves al món laboral; desenvolupar programes de mentoring; instaurar polítiques que previnguin la discriminació per edat; i afavorir aquelles empreses que apostin per la diversitat i siguin capaces de combinar el talent jove i sènior".



dels homes; mentre que els esments per part de les dones cauen al 49%.

De l'atur juvenil al retard en l'edat de jubilació, passant per la possibilitat de la pèrdua d'ocupació.

Com és d'esperar, les preocupacions en relació a l'ocupació varien també de manera important per franja d'edat. El que preocupa els més joves (16-24 anys) és la possibilitat de la pèrdua d'ocupació (69%), l'atur juvenil (66%) i el tancament d'empreses o la falta de contractacions a causa de la Covid-19 (62%). En aquest aspecte, han anat perdent pes altres temes com la insuficiència del SMI, la falta de reconeixement laboral i els salaris que no concorden amb l'experiència.

En el cas dels *millennials* (25-34 anys), les primeres posicions les ocupen la possibilitat de pèrdua d'ocupació (57%), els salaris que no concorden amb l'experiència (56%) i la falta de reconeixement laboral (54%). A partir dels 35 anys, el retard en l'edat de jubilació es comença a posicionar entre les principals preocupacions (2a posició amb 58% d'esments), aspecte que partir dels 45 anys es posiciona ja com la principal preocupació, amb un 65% d'esments en el cas dels treballadors d'entre 45 i 54 anys; i fins a un 72% en el cas dels professionals de 55 anys d'ara endavant.

Les dones es mostren més preocupades per la pèrdua d'ocupació i aspectes com l'SMI o la bretxa salarial

Una de les diferències més destacades que ofereixen les dades d'aquest estudi és la que té a veure amb el gènere dels enquestats. Mentre que als homes els preocupen més aspectes relacionats amb els beneficis i gestió laboral; les dones es mostren preocupades per aspectes com el salari mínim interprofessional (SMI), la bretxa salarial i que el seu lloc no compleixi amb protocols anti-Covid-19.

Així, per exemple, mentre la bretxa salarial només preocupa el 19% dels homes, aquest percentatge puja fins al 35% en el cas de les dones. D'igual manera, un 41% dels homes assenyalen estar preocupat per la insuficiència del SMI, mentre que el percentatge s'eleva 8 punts percentuals (49%) per a les dones. Una altra diferència significativa es troba en l'atur entre majors de 45 anys, que preocupa el 55%

Els andalusos, els més preocupats per les prestacions d'ocupació; els catalans, els que més a favor estan de la pujada de l'SMI

Encara que entre les principals comunitats autònomes no s'observen diferències destacables, sí que es detecten, no obstant això, diverses peculiaritats. A Andalusia, per exemple, preocupa especialment que les prestacions per desocupació siguin molt baixes, amb un 41% dels esments (4 punts percentuals per sobre de la mitjana nacional). A més, a Catalunya, existeix una especial sensibilitat per la insuficiència de l'SMI i la bretxa salarial (51% i 31% d'esments, sis i cinc punts percentuals més que la mitjana nacional, respectivament).

Finalment, pel que fa als madrilenys, aquests es mostren significativament preocupats pels salaris o llocs que no concorden amb l'experiència o formació (57% d'esments enfront del 52% de casos nacionals).

INDICADORS

El deute s'enfila

El deute de les administracions públiques espanyoles, segons dades avançades aquesta setmana pel Banc d'Espanya, va arribar al juny a 1,42 bilions d'euros, 23.478 milions més que al maig. No obstant això, el creixement de l'economia ha fet que la ràtio de deute sobre el PIB del segon trimestre s'hagi situat en un 122,1%. Al primer trimestre era del 125,3%. El sostre màxim previst era del 119,5%.

L'IPC, amunt

La taxa de variació anual de l'IPC a Catalunya va pujar dues dècimes el juliol i va tancar el mes al 2,8%, segons les dades publicades la setmana passada per l'Institut Nacional d'Estadística (INE). Aquesta xifra és lleugerament inferior a la del conjunt d'Espanya, on els preus també pugen interanualment i se situen al 2,9%. En alguns convenis és la referència per a increments salarials.

ALEGRIA INTERIOR

Irene Boixeda / irene@alegriainterior.com

DOLÇA MATERNITAT

Que important és saber ser mare i estimar el fruit que ha nascut de l'amor entre la parella. Vivim patint gairebé sempre per una immensa foscor que moltes vegades és inexistent, com per exemple que el nostre nadó resulti danyat en un o altre sentit. Quan ho fem també estem posant en dubte la seva fortalesa, encara que petita per la seva immaduresa, però gran al mateix temps per saber-se sortir de la circumstància que viu. Al menys podríem atorgar-li la plena confiança i saber que el que li succeeixi en la vida serà bo o menys bo segons es resolgui a sí mateix des del seu interior cap a

l'exterior. La confiança és una de les bases en la vida i així creixem junts en aquesta maternitat en què s'inclou tantes vegades el dubte de si en sé prou i ho faig ben fet com a mare. Només us puc dir que l'aprenentatge es va fent dia a dia, moment a moment quan s'està convençuda, des del cor, que estimem la nostra creació conjunta de parella feta amb tot l'amor. Què serà, qui serà són algunes de les moltes qüestions que ens fem com a pares. Aquest amoïnar-se pel dia de demà ens crea interiorment les pròpies resistències a la màxima obertura del cor, la ment i l'ànima. Permetre'ns ser imperfectes i trobar-hi els bons atributs que també hi conviuen, ens permetrà lluir més en el procés i així comprendre que si ens proposem entendre els nostres fills, cosa que ens convé molt, sigui dit de passada, tots serem més feliços. Obrir-nos al diàleg des del joc i amb la nostra implicació potser ens facilitarà la convivència, deixar-los parlar, experimentar el seu sentir possiblement ens aproparà més a ells com a companys de vida, encara que siguem nosaltres els encaaminadors aparents.

Durant el seu i el nostre procés evolutiu ens caldrà sobretot paciència i aprendre en majúscules tot allò que el nou nat i més endavant la persona ens ofereix amb la seva amplitud de caràcter i joia quan ens convida a entrar en el seu espai més íntim per fer-nos tots amics.

Abans de fer esment de la meua experiència com a mare de l'Abril, aprofito per agrair-te mama totes les ensenyances que em vas aportar perquè jo fluís com a nova mare. I a tu filla estimada i volguda des del primer instant t'agraeixo la teua presència i el teu abast amor cap a mi cada dia. M'has ensenyat més que cap mestre a ser pacient, amable i feliç, uns dons entre tants d'altres que m'han afavorit en el meu procés d'evolució humana. Recordar també a totes les mames que han fluït dedicant les seves vides als seus fills.

Gràcies a totes.



L'HORÒSCOP

Imma del Destí

Del 12-08-2021 al 24-08-2021

ÀRIES (Del 21/3 al 20/4)

No sou gaire de tenir manies, però aquests dies no hi haurà res que us acabi d'anar bé. Haureu d'agafar-vos-ho rient, perquè hi haurà situacions fins i tot una mica còmiques.

CRANC (Del 22/6 al 21/7)

Anireu bé si us deixeu portar pels amics, ja que se us farà difícil trobar la manera de fer les coses correctament i ells us ajudaran a encarar els problemes. És una sort tenir bones persones al voltant.

BALANÇA (Del 24/9 al 23/10)

Heu d'estar molt pendents de la vostra economia, perquè se us pot descontrolar i podeu gastar més del que teníeu previst. Se us presenten despeses que no sabeu ni com les heu d'assumir.

CAPRICORN (Del 22/12 al 20/1)

Només tindreu ganes de passar-ho bé i de fer allò que us vingui de gust, al llarg d'aquests dies ho tindreu molt clar. Gaudiu del que us vingui i no us pregunteu pràcticament res.

TAURE (Del 21/4 al 20/5)

Bàsicament esquivareu els problemes d'una manera directa i ràpida, i això us anirà molt bé per poder aprofitar el temps per fer altres coses més interessants.

LLEÓ (Del 22/7 al 23/8)

La potència amb què ho portareu tot serà important i la capacitat de buscar els raonaments a tot el que feu serà interessant. Us justificareu d'una manera automàtica i donareu explicacions de tot.

ESCORPÍ (Del 24/10 al 22/11)

Farà gràcia veure com d'alguna manera necessitareu convèncer algú que us proporioni allò que voleu, i fareu mans i mànigues perquè se us posi de cara. Potser ratllareu la pesadesa i tot.

AQUARI (Del 21/1 al 19/2)

Se us remouen moltes idees relacionades amb la feina i amb el vostre camí laboral. Això pot ser bo per prendre consciència de si esteu bé on esteu o si necessiteu fer un canvi.

BESSONS (Del 21/5 al 21/6)

No acabareu de tenir clar el que heu de fer i estareu més despistats del normal, cosa que us pot portar problemes a la feina i en les vostres obligacions o responsabilitats.

VERGE (Del 24/8 al 23/9)

Tan aviat sereu molt agradables amb la gent com, de cop i volta, us faran enfadar i no tindreu miraments per dir el que penseu. Mireu de calmar aquesta reacció perquè no us aportarà res de bo.

SAGITARI (Del 23/11 al 21/12)

Hi haurà molts moments en els quals la figura del pare serà bastant important a l'hora de prendre decisions que us afectaran, sobretot a la feina i en els estudis. Cal que escolteu el que us hagi de dir.

PEIXOS (Del 20/2 al 20/3)

La vostra situació de parella serà la que us marcarà la direcció de cap a on aneu; bàsicament us deixareu portar pel que sentiu, i això ja està bé, sempre que no afecti la vostra estabilitat de vida.

ELS MILLORS MINUTS DE LA NOSTRA VIDA

Jordi Remolins

La pirateria de segle XX



Hi ha un establiment comercial de Sant Joan de les Abadesses, a l'interior del qual es pot veure una antosta plena de cintes de casset. Majoritàriament són gravacions de discos dels anys vuitanta, alguns dels quals fan avergonyir el seu propietari, que justifica les seves fílies pretèrites en funció dels pecats de joventut que qui més qui menys ha tingut.

Hi havia una època en què internet no existia. Si volies tenir música sense comprar-la, com a mínim havies de passar per caixa per adquirir una cinta on enregistrar-la, si tenies la sort que algú et deixés el disc o una altra cinta amb l'original. Era una altra forma de pirateria, on en definitiva sempre hi havia Basf o Maxell o Sony que hi acabava guanyant perquè era qui et proporcionava el suport. Un cop aconseguit l'objectiu, trencaves una llengüeta de plàstic per evitar de gravar-hi a sobre, retallaves la diminuta portada del disc que solia aparèixer al Discoplay, i t'apuntaves l'ordre de les cançons.

També hi havia altres formes de reunir música sota format magnètic. Tot plegat consistia a sintonitzar una emissora de ràdio amb més bon gust que la que teníem a Ripoll durant els anys vuitanta, i esperar que s'alineessin els astres. Si el conductor del programa tenia el bon gust de triar l'*Uptown girl* de Billy Joel o el *Twilight* de la ELO, ja només havies de resar perquè no executessin aquell horrible costum de quadrar les cançons, que no

consistia en res més que en dir collonades insubstancials i absurdes, fins que el cantant no encetava la lletra. En cas de disposar d'una bona discoteca o d'algun amic que la tingués, podies completar una cinta variada sense por que aparegués el DJ de torn anunciant una *petita delícia* o un *tema imprescindible* amb veu de tartamut mental. I els viatges en cotxe per les tortuoses carreteres que menaven del Ripollès cap a comarques veïnes sempre es feien més agradables amb la cinta en qüestió sonant a tota hòstia pels altaveus del cotxe.

En no existir internet, tampoc hi havia YouTube ni Spotify, on es troba tanta música que gairebé sembla impossible que algunes cançons aconsegueixin centenars de milions d'escoltes. És la perversió del sistema, que sempre busca promocionar les mateixes merdes comercials. I tot i que sempre ens quedarà l'arqueologia musical, no tinc cap dubte que d'aquí a un segle, les plataformes de promoció musical seguiran monopolitzades per detritus sònics. Per cert, us he recomanat mai un programa que s'anomena *Vampiresados* i que emet la Veu de Sant Joan. Seria com les meves cintes, versió 3.0.



Divendres, 16 d'abril de 1982
Un nen ripollès enregistra una cinta en un radiocasset Sanyo

OFERTA CULTURAL

J. Vilarrodà/O. Serra



Gemma Humet

Gemma Humet. Seminari de Vic
Divendres 20 d'agost, a les 21:30h.

Des de fa uns anys, s'ha descobert el pati del Seminari de Vic com un espai especialment adequat per als concerts, per la sonoritat i l'ambient que s'hi respira. Enguany, la Jazz Cava de Vic hi ha està programant actuacions cada divendres. El concert d'aquesta setmana el protagonitza Gemma Humet, que interpreta els temes del seu tercer disc, *Màtria*.

NHU DANG THUY



Quimi Portet a Vilamajor

Quimi Portet. Aparcament de Can Perpunter. Sant Antoni de Vilamajor.

Divendres 20 d'agost, a les 23h.

L'actuació de Quimi Portet serà un dels plats forts de la festa major de Sant Antoni de Vilamajor. El veterà cantautor rocker presentarà el seu darrer disc, *Festa major d'hivern*.



Fundación Tony Manero

Fundación Tony Manero. Parc de Can Mulà. Mollet
Dilluns 23 d'agost, a les 22,30.

Gairebé tres dècades de trajectòria han consolidat els barcelonins com a grans referents de la música disco i el funk a casa nostra. Presentaran *Disco para adultos* a la festa major de Mollet.

CUESTIÓN DE SANGRE

EUA 2021. Dir. Tom McCarthy. Amb Matt Damon i Abigail Breslin. *Thriller*.

Bill Baker és un rude operari d'una plataforma petrolífera nord-americana que viatja a Marsella per visitar la seva filla, que és a la presó per un assassinat que afirma no haver comès. Lluny de casa, les coses no seran gens fàcils per a un pare disposat a tot per demostrar la innocència de la seva filla.

D'ARTACAN I ELS TRES GOSQUETERS



Espanya 2021. Dir. Toni Garcia. *Animació*. La història del jove D'Artacan, un noi impetuós i innocent que se'n va a París per complir el seu somni de convertir-se en gosqueter. Allí coneixerà un fidel amic, el ratolí Pom; s'unirà als famosos gosqueters (Athos, Portos i Aramis); s'enamorarà de Juliette; al·lucinarà amb Milady, la famosa gata espia; i s'enfrontarà al pervers Cardenal Richelieu. Sense oblidar Rofty, el corser de D'Artacan, que el salvarà més d'una vegada.

DESCARRILADOS

Espanya 2021. Dir. Fernando García-Ruiz. Amb Julián López, Arturo Valls i Ernesto Sevilla. *Comèdia*. L'any 2000,



Pepo, Roge, Costa i Juan Luís, quatre amics de vint-i-tants anys, van emprendre el viatge somiat: l'Interrail. Però en la seva primera parada a París, l'aventura, i de pas la seva amistat, va acabar de manera abrupta. Vint anys després Juan Luís ha mort i, com a última voluntat, ha decidit donar la seva sucosa herència als seus tres antics amics. Però a canvi els demana que facin l'Interrail que no van poder fer amb unes divertides condicions... han d'emportar-se amb ells les cendres del seu amic perquè pugui “viure” l'experiència amb ells. Per “amor” a Juan Luís, aquests tres adolescents de 40 anys hauran de resoldre les seves diferències, visitar les mateixes ciutats i viure les mateixes taboles, però d'una manera molt més patètica.

EL BEBÉ JEFAZO: NEGOCIOS DE FAMILIA

EUA 2021. Dir. Tom McGrath. *Animació*. Tim i Ted ja són adults. Tim i la seva esposa Carol viuen amb la seva filla superdotada de 7 anys, Tabitha, i la petita de la casa, la bebè Tina. Malgrat que els germans Templeton no mantenen la mateixa relació, Tabitha té idealitzat el seu oncle Ted i de gran vol ser com ell i ser la directora d'un gran negoci. Però, per a sorpresa de la família, tota l'atenció

recau en Tina, que revela que és una superagent secreta de BabyCorp. La seva missió és descobrir la doble imatge que amaga l'escola de la seva germana i el seu misteriós amo, el Dr. Erwin Armstrong. Tim i Ted tornaran a ballar-la, però aquesta vegada acompanyats d'una nova família.

ESCAPE ROOM 2: MUERES POR SALIR

EUA 2021. Dir. Adam Robitel. Amb Taylor Russell i Logan Miller. *Thriller*. Zoey i Ben han resultat ser els únics supervivents del maquiavèl·lic joc posat en marxa per la companyia Minos. No obstant això, el perill no ha acabat per a ells. El duo planeja viatjar a la seu de Minos per intentar destapar les matances que la indústria està duent a terme. Per fer-ho hauran de viatjar en un avió que compta amb una prova l'índex de supervivència de la qual està entorn del 4%. Aconseguiran burlar a la mort de nou? Seqüela d'*Escape Room*.

ESCUADRÓN SUICIDA

EUA 2021. Dir. James Gunn. Amb Margot Robbie, Idris Elba, Viola Davis, John Cena i David Dastmalchian. *Acció*. Un grup de supermalvats es troben tancats a Belle Reveu, una presó d'alta seguretat amb la taxa de mortalitat més alta dels Estats Units. Per sortir d'allà faran qualsevol cosa, fins i tot unir-se al grup Task Force X, dedicat a dur a terme missions suïcides sota les ordres d'Amanda Waller.

Fortament armats són enviats a l'illa Curt Maltese, una jungla repleta d'enemics.

FREE GUY



EUA 2021. Dir. Shawn Levy. Amb Ryan Reynolds, Jodie Comer i Lil Rel Howery. *Comèdia*. Guy treballa com a caixer d'un banc, és un tipus alegre i solitari que no deixa que res li amargui el dia. Fins i tot si l'utilitzen com a ostatge durant un atracament al seu banc, ell continua somrient com si res. Però un dia s'adona que Free City no és exactament la ciutat que ell creia. Guy descobrirà que en realitat és un personatge no jugable dins d'un brutal videojoc. Ara que sap que és un personatge de videojoc, Guy, acompanyat per Molotov Girl, decidirà enfrontar-se a tots els villans que assolen la ciutat.

JINETES DE LA JUSTICIA

Dinamarca 2020. Dir. Anders Thomas Jensen. Amb Mads Mikkelsen, Nikolaj Lie Kass i Gustav Lindh. *Acció*. El militar Markus ha de tornar a casa amb la seva filla adolescent, Mathilde, quan la seva dona mor en un tràgic accident de tren. Tot sembla ser a causa de la mala sort, fins que Otto, expert en matemàtiques i també passatger de tren sinistrat, apareix amb els seus

dos excèntrics col·legues, Lennart i Emmenthaler. Otto està convençut que hi ha algú darrere de tot això.

JUNGLE CRUISE

EUA 2021. Dir. Jaume Collet-Serra. Amb Dwayne Johnson, Emily Blunt i Jack Whitehall. *Aventures*. Principis del segle XX. Frank és el carismàtic capità d'una peculiar embarcació que recorre la selva amazònica. Allà, malgrat els perills que el riu Amazones els té preparats, Frank portarà al seu vaixell la científica Lily Houghton i el seu germà McGregor Houghton. La missió serà trobar un arbre místic que podria tenir poders curatius. Però el seu objectiu no serà fàcil, i en la seva aventura es trobaran amb tota classe de dificultats, a més d'una expedició alemanya que busca també aquest arbre amb propietats curatives. Basada en l'atracció Jungle Cruise dels parcs d'oci de Disney.

SNAKE EYES: EL ORIGEN

EUA 2021. Dir. Robert Schwentke. Amb Henry Golding, Andrew Koji i Úrsula Corberó. *Acció*. Pel·lícula d'acció basada en la coneguda línia de joguines G.I. Joe. Aquest *spin-off* se centra en la història dels orígens de Snake Eyes, el ninja silenciós sempre vestit de negre i del qual no es coneix el rostre, i com intenta convertir-se en membre del clan Arashikage. Al costat d'ell coneixerem altres personatges com La Baronessa i la seva arxienemiga Storm Shadow.

CARTELLERA

CAMPRODON		Divendres	Dissabte	Diumenge	Dilluns	Dimarts	Dimecres	Dijous
Casal Camprodoní	Una canción irlandesa	18.00 i 22.00	22.00	-	-	-	-	-
	El bebé jefazo: negocios de familia	-	18.00	-	-	-	-	-
	Las cosas que decimos, las cosas...	-	-	18.00 i 22.00	18.00 i 22.00	-	-	-
	The good traitor	-	-	-	-	18.00 i 22.00	-	-
	Earwig y la bruja	-	-	-	-	-	18.00	-
	Operación Camarón	-	-	-	-	-	22.00	18.00 i 22.00
RIBES DE FRESER		Divendres	Dissabte		Diumenge	Dimarts		
Catalunya	10. La mujer perfecta	-	22.00		-	-		
RIPOLL		Divendres	Dissabte		Diumenge	Dilluns		
Comtal	El nadó en cap: negocis de familia	-	19.00		19.00	19.00		
VIC		Divendres	Dissabte i diumenge		Dl., dt. i dj.		Dimecres	
Sucre	Descarrilados	16.20, 18.55, 20.35 i 22.35	11.45 (dg.), 15.45, 17.40, 20.35 i 22.35		16.30, 18.20, 20.05 i 22.00		15.50, 18.55, 20.05 i 22.05	
	Snake Eyes	22.30	22.20		-		-	

D'Artacan y los tres mosqueperros	16.20, 18.10 i 20.50	11.30 (dg.), 11.40 (ds.), 16.20, 18.10 i 20.50	17.30 i 20.15	16.20, 18.05 i 21.30
Free guy	18.10, 20.00 i 22.20	11.40 (dg.), 13.30 (ds.), 15.50, 18.00, 20.00 i 22.20	16.50, 19.40 i 21.50	16.00, 18.10, 19.50 i 22.00
Escape room 2: mueres por salir	18.45 i 20.50	11.30 (ds.), 19.10, 21.15 i 22.55	18.40 i 20.20	18.35 i 20.20
Jinetes de la justicia	20.20 i 22.05	20.10 i 22.00	19.30 i 21.45	19.40 i 21.50
D'Artacan i els tres gosqueters	17.10 i 20.20	11.50 (dg.), 13.45 (ds.), 17.25 i 20.10	16.35 i 18.20	17.00 i 20.20
Free guy (3D)	19.15	19.05	19.15	17.30
Cruella	18.25	11.30 (dg.)	21.40	17.55
Fast & Furious 9	21.40	22.00	21.40	21.55
Escuadrón suicida	16.20 i 22.10	15.40, 19.40 i 22.10	22.00	16.10 i 22.00
La purga infinita	22.30	22.30	22.00	22.00
Jungle Cruise	18.15	11.35 (dg.), 15.55 i 18.15	19.15	17.45
Space Jam: noves llegendes	17.00	13.30 (dg.) i 17.45	17.00	19.45
El bebé jefazo: negocios de familia	16.20	11.25 (dg.) i 15.40	16.35	15.50
El nadó en cap: negocis de familia	18.15	18.05	17.25	17.30
Tiempo	22.30	19.55	22.00	22.00
Peter Rabbit 2: a la fuga (cat.)	16.25	13.40 (dg.) i 15.30	18.25	15.40
A todo tren: destino Asturias	16.25 i 20.25	11.30 (dg.), 15.40 i 17.20	16.30 i 20.15	15.45 i 20.15

GRANOLLERS

De divendres a dijous

Ocine	Descarrilados	16.30, 18.30, 20.30 i 22.30 / 19.30 i 21.30
	Escuadrón suicida (Atmos)	17.00, 19.30 i 22.00
	Free guy (Atmos)	16.00, 18.10, 20.20 i 22.30
	El bebé jefazo: negocios de familia	16.00, 18.00 i 20.00 / 17.15
	Snake Eyes	22.00
	D'Artacan y los tres mosqueperros	17.00 i 19.00 / 16.15, 18.15 i 20.15
	Escuadrón suicida	20.45 / 18.45
	Jungle Cruise	19.20 / 16.00 i 18.20
	Cuestión de sangre	21.45 / 16.00
	Free guy	17.00, 19.15 i 21.30 (dj. VOSE)
	Escape room 2: mueres por salir	16.00 / 18.30, 20.30 i 22.15
	A todo tren: destino Asturias	17.45 / 20.45
	Fast & Furious 9	21.15
	Viuda negra	22.00
	Tiempo	18.10, 20.20 i 22.30
	Super concert Taipei	16.30 (dj.)
	Jinetes de la justicia	16.00 (excepte divendres)
	La purga infinita	22.30
	Space Jam: nuevas leyendas	16.20

SANT CELONI

De divendres a dijous

Ocine	El bebé jefazo: negocios de familia	16.00 i 18.10
	Escape room 2: mueres por salir	16.45, 20.20 i 22.30
	Free guy	16.00, 18.10, 20.20 i 22.30
	D'Artacan i els tres gosqueters	16.30
	D'Artacan y los tres Mosqueperros	18.30 i 20.15
	Tiempo	22.00
	Descarrilados	16.15, 18.15, 20.15 i 22.15
	Escuadrón suicida	18.30 i 21.00

PASSATEMPS

MOTS ENCREUATS

Pau Vidal

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
1												
2												
3												
4												
5												
6												
7												
8												
9												
10												
11												
12												
13												

HORITZONTALS: 1. Preferència per la finca rural illenca obtinguda en selecció / 2. Quarto volàtil dels mals endreços. Viola de mala manera la pobra drupa / 3. Escàs ús de raó. Imperial com la via que va de Barcelona al Maine. Tira sense vores / 4. Són prou per matar un adolescent. Intuïció del bon perdiguer / 5. Enclotar (en altura de soterrani?). Vaillets, torneu de Mallorca / 6. Límits del radiotelègraf. Acusava, i expulsava repetidament. Centre de totes les enveges / 7. Donen vigor i vitalitat, sobretot si estàs en estat vegetatiu. Alerta com clones que et poden sortir parents / 8. Que és diferent es percep clarament. Gas xarbotat / 9. En Pitus hi té espai reservat (però fora de la gàbia). Amargat a can Margarit?: no, cobert com un marrà / 10. Progenie susceptible de provocar un estrip. Faltava a la lleialtat deguda a la direccionalitat / 11. Cap de brot. No té dret a indemnització. I cua de lleó / 12. Faci tombs per la paròtide. Acusacions com les dels expulsats esmentats / 13. Pot ser una aranya, un escorpí o una paparra. Gens favorable a la transparència.

VERTICALS: 1. Responsables d'un tros, que tampoc és seu. Un èquid ocupant tot el pas / 2. Extrems de la Reial. Té una cançó tan empipadora que sembla que en fa dues. Metall preciós de fora / 3. Podien haver estat nates però han sortit gasosos. Silicat en forma de gallina biològica / 4. El parenostre no les ha perdonades mai. El més injust que té una definició / 5. En Gil quan s'altera molt. Com que és un cabut sempre arriba tard a l'examen. La fi del món / 6. No és un llunàtic, només és que en té forma. El meu regne a Argentina per una samarreta! / 7. Intranet. Bossa de sal per al bestiar no gaire fiable. Introducció a la medicina / 8. Ajupits com els Joseps, l'editor i el llibreter. Travessant el llindar de la setmana que ve / 9. El típic de sempre, fins i tot si és contemporani. En cas de crescuda esdevé riera / 10. Parell de dos. Mal de cul?: no, mal de res: insensibilitat al dolor. Ànima de pepa / 11. Ni un poeta romà ho hauria fet Montllor. Ben poc donada a eixarrancar-se a la via / 12. Gascocatalana. Massa rústec per ser com aquells ajupits que dèiem.

SUDOKUS

AMIC

Ompliu la quadrícula de 9×9 caselles dividides en subquadrícules de 3×3 amb les xifres de l'1 al 9. No s'ha de repetir cap xifra en una mateixa fila, columna o subquadrícula.

Dificultat: mitjana

				1	8		5	
	5		7		3			9
6	3	8	2	5		7		
5	8	6		4	2			
							6	
		2	5	7			4	
2	9			8	4			7
					7			
3						4		

Dificultat: difícil

	9				2			
	2	3	7	9		4		
7		8		3	6		9	
8			3		9			
				2				
		5	1			7	6	
					8	6	5	
	8	7	5				2	
		2			3		4	

SOLUCIONS

8	6	4	5	2	1	7	9	3
5	2	9	7	3	6	1	8	4
2	9	5	8	4	1	3	7	
6	1	2	5	7	9	8	4	3
4	7	3	8	9	1	5	6	2
5	8	6	3	4	2	9	7	1
6	3	8	2	5	9	7	1	4
1	5	4	7	6	3	2	8	9
7	2	9	4	1	8	3	5	6

Dificultat: mitjana

5	6	2	9	7	3	8	4	1
4	8	7	5	6	1	9	2	3
3	1	9	2	4	8	6	5	7
2	3	5	1	8	4	7	6	9
6	4	1	9	2	7	5	3	8
8	7	6	3	5	9	2	1	4
7	5	8	4	3	6	1	9	2
1	2	3	7	6	5	4	8	9
9	4	8	1	2	3	7	5	6

Dificultat: difícil

A	R	A	C	O	P	A	C	
R	E	T	S					
I	N	D	E	M	N	E		
S	T	I	R	P	A	I	A	R
O	O	A	R	I	T			
D	I	S	T	I	N	T		
S	A	B	E	S	O	N	C	L
S	E							
R	F	T	R	E	I	A		
E								
N	S	O	T	A	R	S	N	I
C	E	N	T	N	A	S	A	D
A								
R	A	U	G	S	T	A	I	R
A	L	T	E	L	L	O	L	I
P	R	E	D	I	L	E	C	I

Dificultat: difícil